

[Lone Dybkjær]

man ikke kan komme videre, end man er i dag, og hvor der også, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, er tale om en meget forskellig administration i kommunerne.

Det andet problem, jeg synes særlig gør sig gældende for denne gruppe af personer, er, at hvis de ønsker på en eller anden led at forbedre deres situation, f.eks. fordi de har fået afslag på konfirmationshjælp, så er det ikke muligt, uden at der sker modregning i bistandshjælpen. Derved fastlåser man faktisk de personer i den situation, de er i i øjeblikket, uden virkelig mulighed for, at de kan arbejde sig fri af den.

Det fører mig til det sidste, som jeg mener det er helt afgørende at få diskuteret, og som bl.a. SF på et tidligere tidspunkt, men ikke i dag, og også socialministeren har rejst, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi prøver på at sikre, at også mennesker på bistandshjælp kan få jobtilbud og muligheder for at komme i arbejde igen på linje med folk, der er arbejdsløshedsforsikrede. Det er her, jeg mener, at den reelt store forskel er – det tror jeg også at man oplever, hvis man har kontakt med arbejdsformidlingen – nemlig at de, der er på bistandshjælp, kommer allerallerbigest i rækken, når det drejer sig om at få jobtilbud.

Derfor mener jeg, at skal vi overhovedet løse problemerne omkring § 37, stk. 2, og § 37, stk. 4 – men det er selvfølgelig værst ved § 37, stk. 4, fordi folk i 9 måneder har været uden arbejde – så bliver det ved at se på, hvordan vi sikrer, at de også kan få nogle jobtilbud. Ellers tror jeg ikke, at vi har nogen chance for nogen sinde at forbedre disse menneskers situation, og derfor mener jeg, at det er det næste, der bør arbejdes med i den sal.

Birkholm (VS):

Det føles absurd at skulle debattere et lovforslag, som i virkeligheden overhovedet ingenting betyder i forhold til omfanget af de problemer, de sociale og menneskelige lidelser, som er følgerne af fattighjælpsparagraffen, § 37, stk. 4.

At det ingenting er, dokumenteres sådan set også af bemærkningerne til lovforslaget, hvoraf det fremgår, at forslaget som helhed vil medføre merudgifter på 25–35 mill. kr.

årligt eller i gennemsnit ca. kr. 500 årligt, kr. 45 månedlig pr. klient på § 37, stk. 4.

Elendigheden ved § 37, stk. 4, er mange gange blevet dokumenteret. Det er dokumenteret, at mange typiske § 37, stk. 4-klienter kun har godt 1.000 kr. månedligt til mad, tøj, vask osv., alle de fornødne udgifter, og det fører naturligvis til en masse bekymringer og problemer i familien. Det fører til mangel på social kontakt, fordi man ikke engang har råd til at opretholde social kontakt, f.eks. ved at invitere folk til middag. Det fører til, at børnene isoleres i skolerne på grund af, at de bliver ugleset, fordi de ikke har ordentligt tøj, og det har langtrækkende sociale konsekvenser for de følgende generationer. Alt i alt er det dyrt for samfundet, men her som på andre områder gælder det, at de borgerlige ikke vil spare; derimod vil de udbygge de sociale modsætninger med store omkostninger for samfundet til følge. Alt i alt ville det eneste rigtige være at afskaffe § 37, stk. 4, som også ordføreren for SF, hr. Agerschou, nævnte det.

Det foreliggende lovforslag vil, siger det, give sikkerhed for et minimumsbeløb til den enkelte klient på fattighjælpsparagraffen ud over boligudgifterne. Hertil vil jeg gerne bemærke to ting.

For det første er dette minimumsbeløb, som er på 2.375 kr., helt utilstrækkeligt i langt de fleste tilfælde. Nej, det er selvfølgelig tilstrækkeligt, hvis klienten undgår at have TV og således ikke skal betale licens, undgår at have radio, undgår at købe aviser, undgår at forsikre sig, undgår at have telefon, lader være med at vaske sit tøj på vaskeeri, lader være med at transportere sig rundt og melder sig ud af sin fagforening – kort sagt, hvis klienten lukker sig inde i en papkasse og accepterer at forblive klient, og det er også den egentlige konsekvens af forslaget, at man gør folk til vedvarende klienter i det sociale sikringssystem. Det er den første bemærkning, jeg vil gøre, at de 2.375 kr. er helt utilstrækkelige.

Den anden bemærkning er, at store grupper af § 37, stk. 4-modtagere stadig ikke vil få dette minimumsbeløb, først og fremmest unge uden tilknytning til arbejdsmarkedet. Regeringen viser også her, at dens socialpolitik er ungdomsfjendsk og gammelkonservativ. Hvis unge, som af forskellige grunde har valgt at bo i familien og have et arbejde,